

[Aksel Møller.]

er ikke, fordi vi er synderlig nysgerrige efter i Praksis at erfare, hvad den højtærede Finansministers Opfindsomhed kan drive det til, at jeg nævner dette. Vi for vort Vedkommende har Lov til ved denne Lejlighed at sende et Hjertesuk efter, at det ikke er lykkedes den højtærede Minister som Bidrag til at klare det Underskud, der er opstaaet, at naa til en Beskatning af Brugsforeningerne. Den højtærede Finansminister har nedsat en Kommission, og Kommissionens Formand meddeler, at det bliver en langvarig Kommissionsbehandling. Der kan gaa Vinter og Vaar, før Brugsforeningerne kommer til at bære blot nogenlunde paa lige Fod med alle andre, som de kan sammenlignes med, hvad enten det er Aktieselskaber eller Personer. Det havde vist været dristigt, om den højtærede Finansminister havde kunnet lade Brugsforeningsbeskatningen gaa ind i sin Opfindsomhed med Hensyn til at dække en Del af Underskuddet. Saa havde det maaske ikke været nødvendigt at give de gamle Heste den Omgang Pisk, som de faar: Tobak, Øl, Spiritus, Mineralvande, Frugtvin og Papir maa holde for endnu en Gang.

Der er kun een ny Ting i Forhold til gældende Lov, det er Skatten paa Hvidtøl. Den højtærede Finansminister er her ude paa gyngende Grund. Een Gang tidligere har vi i Skattelovene haft en Beskatning af Hvidtøllet. Det var i Rigsdagssamlingen 1939—40, saa vidt jeg husker i Marts 1940, at Forslaget om en Hvidtølsbeskatning blev gennemført, og det var i det følgende Aar, at den med enstemmig Tilslutning fra alle Partier blev opgivet. Den havde haft den ubehagelige Følge, at Forbruget var faldet i allerhøjeste Grad. Det var aabenbart, at man med denne Beskatning havde skabt en Beskyttelse for Hjemmebrygningen af Øl, som maatte siges at være eksorbitant, og altsaa opgav man Hvidtølsbeskatningen. For saa vidt er der ogsaa tungtvejende Grunde, ud over det, jeg her har nævnt, for ogsaa at lade den falde ved denne Lejlighed. Naar den højtærede Minister mener, at han med disse Forslag alene har kredset om saadanne Objekter, som man kunde undvære, uden at det gik ud over Ernærings- og Sundhedstilstanden, gælder det for Hvidtøllets Vedkommende kun med Modifikation. Hvidtøl er et Næringsmiddel, som i meget høj Grad anvendes ikke mindst til mindre Børn, og det vil egentlig være urimeligt i Betragtning af denne Anvendelse at beskatte et saadant Objekt.

Jeg tror derfor, at den højtærede

Minister vil blive udsat for, at vi under den Udvalgsforhandling, som kommer, vil prøve paa at overtale ham til at lade Tanken om en Hvidtølsbeskatning falde. Men de øvrige Forslag — det skal naturligvis indrømmes — rammer Varer, som i Øjeblikket er saa knappe, hvad Mængden angaar, at de vel praktisk talt kan bære en hvilket som helst Skat. Hvis vi ikke havde Priskontrolraadet, vilde den sorte Børs for længst have grebet Tobaksbeholdningerne og Spiritusbeholdningerne og sat dem op i Priser, som kun vilde komme til at ligge en lille Smule over, hvad der nu sker med den Beskatning, der her er Tale om.

Den højtærede Minister kan utvivlsomt være sikker paa, at der ikke sker nogen Forbrugsbegrænsning i Øjeblikket. Det vilde jo være det normale, naar man forhøjer de indirekte Afgifter paa Varer saa stærkt, som man gør det her, at vente, at det vilde efterfølges af en stærk Forbrugsbegrænsning. Lige i Øjeblikket er det vel næppe at vente. Forholdet er i Dag det, at Markedets Behov er langt større end Mængden af Varer, der skal tilfredsstille det, og derfor kan man for dette Synspunkts Vedkommende med Tryghed gaa til en Gennemførelse af en saadan Beskatning.

Men man maa rigtignok huske, at det er en Beskatning, der i udpræget Grad maa være knyttet til det unormale, og man maa — derfor beder jeg om en Udtalelse fra den højtærede Finansminister — være klar over, at i det Øjeblik de Forbrugsvarer, der her er nævnt, stiger i Mængde, saa de nærmer sig en Mængde, der kan tilfredsstille det naturlige og normale Behov, maa Skatter, der nu paalægges, ikke have Lov til at bringe de Erhverv, det her drejer sig om, i Vanskeligheder, men saa maa Regeringen tage Spørgsmaalet op om en Revision af disse Satser med en Nedgang for Øje.

Det er nemlig en enorm Forhøjelse, der har fundet Sted. I 1939 f. Eks. var Afgiften af en Cigaret 1,85 Øre pr. Stk. Ved den Forhøjelse, der her foreslaas, kommer den op paa 8,35 Øre pr. Stk. For den billigste Shagtobak var Afgiften i 1939 50 Øre pr. kg, og den foreslaas nu forhøjet til 11 Kr. for den groft skaarne Shagtobak og til 28 Kr. for den fint skaarne Shagtobak. Fra 50 Øre til 28 Kr. i Afgift er et Spring, som er uden Sidestykke, tror jeg, baade i Prisudviklingen og Skattelovgivningningen her og andetsteds. Cigarerne har været blidere behandlet. Der er Afgiften siden 1939 kun steget fra 1 Øre pr. Stk. til 13 Øre pr. Stk., men jeg gaar ud fra, at den højtærede Finansminister ved dette Forhøjelsesforslag